

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **I. Z.**

zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
se sídlem Na Flusárně 168, Příbram

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**

se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: Letiště Příbram s.r.o., IČO: 274 21 821
se sídlem Skalka 39, Drásov

zastoupena advokátkou JUDr. Jaroslavou

Žakovou

se sídlem Komenského náměstí 289, Příbram III

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2018, č.j. 21/2012-910-LET/53

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze a následně postoupenou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a současně potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 6. 2018, č.j. 6587-18-701 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo nařízeno zastavení bouracích prací pro stavbu s názvem „Části dráhy RWY 60-24 a TWY na letišti Příbram“, jelikož tyto stavební práce byly prováděny bez rozhodnutí vydávaného v souladu s § 128 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

2. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně v odvolání namítala, že prvostupňové rozhodnutí není řádně odůvodněno a jeho odůvodnění obsahuje pasáže, které by obsahovat nemělo (vyjádření ohledně naplnění skutkové podstaty trestného činu obecného ohrožení). Dále namítala, že konstatování ohledně provedení demoličních prací bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu je právně irelevantní, protože v rámci řízení o stanovení podmínek pro odstranění neoprávněné stavby s názvem „Části dráhy RWY 06-24 a TWY na letišti Příbram“ (dále jen „předmětná stavba“) nebylo ze strany správního orgánu I. stupně dosud rozhodnuto, ba naopak toto řízení bylo opakovaně a nezákonně přerušeno. Žalobkyně disponuje platným rozhodnutím o odstranění předmětné stavby, včetně soudního rozhodnutí o nařízení výkonu rozhodnutí, a zahájení demoličních prací proto bylo v souladu se zákonem.
3. Žalovaný se s námitkou nedostatečného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neztotožnil. Konstatoval, že se jedná o specifické rozhodnutí, kdy hrozí nebezpečí z prodlení, příp. mohou být ohroženy jiné zákonem chráněné zájmy, a tedy třeba, aby správní orgán konal bezodkladně. Zásadním důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo, že provádění demoličních prací bylo zahájeno bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, což je podmínka, bez jejíhož naplnění není třeba nic dalšího přezkoumávat. Sama o sobě představuje dostatečný důvod pro vydání, resp. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že demoliční práce byly zahájeny, byla správním orgánem I. stupně zjištěna v rámci kontroly na místě, která proběhla dne 1. 6. 2018. V rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí skutečně mohlo být uvedeno, že z kontroly byl sepsán protokol, včetně odkazu na číslo jednací, to však není tak závažný nedostatek, že by zakládal nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
4. S námitkou, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje vyjádření ohledně naplnění skutkové podstaty trestného činu, které by obsahovat nemělo, se žalovaný ztotožnil. Konstatoval, že nedošlo k zahájení přestupkového ani trestního řízení, a proto je konstatování, že zahájením demoličních prací došlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu, irelevantní a nemělo být součástí odůvodnění. Tím, že správní orgán I. stupně uvedenou skutečnost konstatoval, došlo k překročení jeho pravomocí.
5. K námitkám žalobkyně stran zákonnosti provádění demoličních prací vzhledem k platnému rozhodnutí o odstranění předmětné stavby, včetně soudního rozhodnutí o nařízení výkonu rozhodnutí, žalovaný uvedl, že aby bylo zahájení demoličních prací v souladu s právní úpravou, musela by žalobkyně disponovat také pravomocným rozhodnutím správního orgánu I. stupně o stanovení podmínek k odstranění stavby, bez něhož nelze demoliční práce fakticky zahájit. Poukaz na skutečnost, že správní orgán I. stupně předmětné řízení přerušil, je pro posouzení věci irelevantní. Vzhledem k tomu, že je vedeno řízení o odstranění části vzletové a přistávací dráhy letiště, což je velmi specifická a stavebně technologicky náročná stavba, musí být i její případné odstranění zajištěno odpovídajícím způsobem, k čemuž slouží řízení o stanovení podmínek pro odstranění

stavby, které je stavebním zákonem vyžadováno jako podklad pro zahájení demoličních prací.

6. Žalovaný uznal, že předmětné řízení bylo několikrát přerušeno, správní orgán I. stupně však podle něj postupoval plně v souladu se zákonem, jestliže řízení přerušil vzhledem ke skutkovým a právním okolnostem věci. Vzhledem k tomu, že výkon rozhodnutí o odstranění stavby byl usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 28. 3. 2018, č.j. 21 E 5/2012 – 302 zastaven, bylo řízení o stanovení podmínek pro odstranění stavby přerušeno, a to do doby vydání pravomocného rozhodnutí o zastavení výkonu rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. Závěrem žalovaný konstatoval, že v projednávané věci již bylo prvostupňové rozhodnutí překonáno, neboť unesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 6. 6. 2018, č.j. 12 Nc 1501/2018 – 272, jež bylo následně potvrzeno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2018, č.j. 22 Co 161/2018 – 318, bylo žalobkyni předběžným opatřením nařízeno zdržet se jakéhokoliv nakládání s pozemky, na nichž se předmětná stavba nachází, tedy i provádění demoličních prací.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost, neodůvodněnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím nepřípustně zasáhl do jejího práva na dispozici s majetkem. Napadené rozhodnutí je odůvodněno nedostatečně a žalobkyně s ním nesouhlasí. Navíc z něj plyne, že prvostupňové rozhodnutí trpí vadami a mělo být žalovaným zrušeno. Také prvostupňové rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, neobsahuje odkazy na protokoly, přílohy a jiné skutečnosti podstatné pro jeho vydání. Nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj nelze seznat, jaké demoliční práce, v jakém rozsahu, jak a kým měly být prováděny. Nelze tedy seznat, jaké myšlenkové konstrukce správní orgán I. stupně k vydání prvostupňového rozhodnutí vedly. V prvostupňovém rozhodnutí absentuje výčet podkladů pro jeho vydání, stejně jako vyličení zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně nerozlišil, jaká skutková zjištění získal provedením jednotlivých důkazních prostředků a není zřejmé, jaké důkazní prostředky byly provedeny, což zakládá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí.
8. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobkyně dále obecně tvrdila, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a že nemůže argumentaci toliko odmítnout, ale musí zároveň uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá, což neučinil. Také z těchto důvodů označila napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V této souvislosti zmínila také právo na spravedlivý proces a konstatovala, že z důvodu, že správní orgány svá rozhodnutí nezdůvodnily zákonem stanoveným způsobem, není možno jejich závěry přezkoumat a je nutno tato rozhodnutí zrušit. Žalobkyně tedy nemá ani možnost vyjádřit se k tomu, zda stavební práce byly prováděny či nikoliv, v jakém rozsahu a kým.
9. Žalobkyně je šokována postupem správního orgánu I. stupně, který v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že došlo ke spáchání trestného činu. Považuje za nepřípustné, aby správní orgán I. stupně jako speciální stavební úřad dovozoval závěry o spáchání přestupku či dokonce trestného činu, aniž by o tom existovalo pravomocné rozhodnutí. Odkázala na čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a konstatovala, že nebylo vedeno ani žádné přípravné řízení v trestní věci. Správní orgán I. stupně si tak přisvojil pravomoc soudu rozhodovat o vině a trestu. Zároveň vyjádřila pochybnosti, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

uvedeným postupem nedošlo ke spáchání trestného činu přisvojení pravomoci úřadu dle § 328 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Uvedený postup správního orgánu I. stupně označila za hrubé porušení dělby moci a naprosto nepřijatelné jednání. Obdobné závěry pak podle ní platí ve vztahu k argumentaci správního orgánu I. stupně stran možného spáchání přestupku dle § 178 odst. 1 písm. m) stavebního zákona. Žalovaný přitom tuto argumentaci žalobkyně v napadeném rozhodnutí potvrdil. Následně žalobkyně poukázala na § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a uvedla, že popsaná situace ukazuje na zaujatost a absenci nestrannosti správního orgánu I. stupně.

10. Žalobkyně konstatovala, že je výlučným vlastníkem pozemků parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ a XK v obci X, katastrální území X, vše zapsáno u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Příbram na listu vlastnictví č. X (dále jen „předmětné pozemky“). Ministerstvo obrany zřídilo na předmětných pozemcích v minulosti neoprávněně stavbu přistávací a vzletové dráhy. Okresní soud v Příbrami nařídil usnesením ze dne 26. 6. 2012, č.j. 21 E 5/2012 – 18 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, č.j. 23 Co 500/2012 – 108 na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2011, č.j. 25 Co 501/2010 – 206 ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 6. 10. 2011, č.j. 25 Co 501/229 k vynucení splnění povinnosti provést odstranění předmětné stavby výkon rozhodnutí, kterým žalobkyni povolil, aby na náklady povinného (Česká republika – Ministerstvo obrany) dala provést odstranění stavby na svých pozemcích. Povinnému byla zároveň uložena povinnost složit zálohu na náklady potřebné pro provedení práce ve výši 10 000 000 Kč a povinnost zaplatit žalobkyni náklady vykonávacího řízení ve výši 8 220 Kč. Proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, č.j. 25 Co 501/2010 – 229 bylo podáno dovolání, které bylo zamítnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2014, č.j. 22 Cdo 4304/2011 – 266. Proti tomuto rozsudku byla podána ústavní stížnost, která byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 216/15. Exekuční titul žalobkyně tak již nemůže být nijak zpochybněn. Nechá-li tedy žalobkyně provést odstranění předmětné stavby, pak postupuje v souladu s pravomocným a vykonatelným rozsudkem a není zde důvod pro zastavování jakýchkoliv prací.
11. Argumentuje-li správní orgán I. stupně tím, že nebylo vydáno rozhodnutí o stanovení podmínek pro odstranění stavby ve smyslu § 128 stavebního zákona, jedná se čistě o jeho pochybení, neboť žalobkyně i povinný, tedy Ministerstvo obrany, již o stanovení těchto podmínek žádali a správní orgán I. stupně nezákonně jejich stanovení oddaluje. Nemůže tedy argumentovat svou vlastní nečinností, když chce rozhodnout o zastavení prací. Postup správního orgánu I. stupně popírá základní principy fungování právního státu. Ačkoliv žalobkyně disponuje pravomocným rozhodnutím o odstranění stavby, dochází po sedmi letech k dalším nepochopitelným krokům. Není přípustné, aby nebylo možno vykonat pravomocný rozsudek potvrzený všemi stupni soudní soustavy. Závěrem konstatovala, že vlastník předmětné stavby souhlasí s jejím odstraněním a žalobkyně chce předmětnou stavbu odstranit dle pravomocného a vykonatelného rozsudku. Správní orgán I. stupně postupuje v rozporu se zákonem, když brání ve výkonu pravomocného a vykonatelného rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu zamítl. Nesouhlasil s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. To bylo řádně odůvodněno a žalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v něm vyjádřil ke všem žalobním námitkám. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno z moci úřední a vzhledem k povaze věci muselo být vydáno bezodkladně, neboť hrozilo nebezpečí z prodlení, případně mohly být ohroženy jiné právem chráněné zájmy. Důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla skutečnost, že provádění demoličních prací bylo zahájeno bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, což je podmínka nutná a v případě jejího nesplnění není třeba nic dalšího zkoumat. Sama o sobě představuje dostatečný důvod pro vydání, resp. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Vzletová a přistávací dráha je specifickou stavbou dopravní infrastruktury, která musí vzhledem k provozu, jenž se na ní odehrává, požívat zvýšené ochrany. Odstraněním její části došlo nejen k závažným škodám na majetku, ale také k ohrožení bezpečnosti letového provozu a osob na leteckém provozu zúčastněných.

13. Správní orgán provedl dne 1. 6. 2018 kontrolu na místě na letišti Příbram, kde bylo zjištěno, že demoliční práce byly zahájeny a byl pořízen protokol ze dne 4. 6. 2018, č.j. 6653-18-701. Žalovaný zopakoval, že v rámci prvostupňového rozhodnutí mohlo být uvedeno, že z kontroly byl sepsán protokol, neuvedení této skutečnosti však nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Demoliční práce byly provedeny bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, což je nutná podmínka jejich zahájení a správní orgán I. stupně nebyl povinen zjišťovat ani prokazovat, jak velká část vzletové a přistávací dráhy byla poškozena.
14. Stran námitek ohledně formulací uvedených v prvostupňovém rozhodnutí, které se týkaly naplnění skutkové podstaty trestného činu, resp. přestupku, žalovaný uvedl, že tento postup byl nesprávný, neboť k zahájení trestního a přestupkového řízení nedošlo, avšak věc je stále prověřována Policií České republiky a státním zástupcem vzhledem k podezření o spáchání trestného činu obecného ohrožení. Tvrzení správního orgánu I. stupně je však právně irelevantní a nemělo být součástí prvostupňového rozhodnutí. To však nemělo vliv na jeho zákonnost, ani na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť povinnost vydat bezodkladně prvostupňové rozhodnutí byla dána chybějícím rozhodnutím o stanovení podmínek pro odstranění stavby či jiným opatřením stavebního úřadu. Zmínka o naplnění či nenaplnění skutkové podstaty trestného činu, resp. přestupku překračuje pravomoc správního orgánu I. stupně, avšak jednalo se vadu, která neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.
15. K námitkám týkajícím prodlení správního orgánu I. stupně s vydáním rozhodnutí o stanovení podmínek pro odstranění stavby za situace, kdy žalobkyně disponuje pravomocným rozhodnutím o jejím odstranění, žalovaný uvedl, že není pravdou, že by žalobkyně v současné době disponovala platným rozhodnutím o odstranění stavby. Výkon rozhodnutí nařízený Okresním soudem v Příbrami usnesením ze dne 26. 6. 2012, č.j. 21 E 5/2012 – 18 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, č.j. 23 Co 500/2012 – 108 byl naopak pravomocně odložen usnesením Krajského soudu v Praze č.j. 17 Co 199/2018 – 494. Na základě těchto skutečností nemohl správní orgán I. stupně postupovat jinak, než vydat usnesení o přerušení řízení ve věci stanovení podmínek pro odstranění předmětné stavby. Na nastalou situaci byla nucena adekvátně reagovat také osoba zúčastněná na řízení, na základě jejíhož návrhu bylo usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 6. 6. 2018, č.j. 12 Nc 1501/2018 – 272, následně potvrzeného usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2018, č.j. 22 Co 161/2018 – 318, žalobkyni předběžným opatřením nařízeno zdržet se jakéhokoliv nakládání s předmětnými pozemky. Odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí bylo správnímu orgánu doručeno až dne 4. 10. 2018, tedy poté, co ve věci rozhodl Krajský soud v Praze a osobě zúčastněné

na řízení v plném rozsahu vyhověl. Dle žalovaného bylo uvedeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí konzumováno a vrátit věc k novému projednání a rozhodnutí by nemělo opodstatnění. Žalovanému také nebyla sdělena žalobkyní tvrzená skutečnost, že vlastník odstraňované stavby s jejím odstraněním souhlasí.

IV. Replika žalobkyně

16. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na svém procesním stanovisku. Konstatovala, že veškeré dosud uvedené vady prvostupňového rozhodnutí jsou důvodem nezákonnosti obou správních rozhodnutí. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný nejsou v této věci nestrannými, neboť žalobkyni osočují z trestného jednání a fakticky jí vyhrožují, což je postup v právním státě nepřípustný. Je přitom s podivem, že žalovaný ví, zda probíhá prověřování ze strany policejních orgánů. Žalobkyně nechápe, kde žalovaný dané informace získal a jak je může využít proti ní. Jedná se o porušení § 2 odst. 4, § 4 odst. 1 a § 7 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně důvodně očekávala, že správní orgány budou postupovat předvídatelně, avšak vzhledem k výše uvedenému se chovaly zaujatě. Postupem správních orgánů došlo také k nedůvodné změně správní praxe.
17. Žalobkyně nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že rozhodnutím Krajského soudu v Praze č.j. 22 Co 161/2018 – 318 bylo prvostupňové rozhodnutí konzumováno. Konstatovala, že brojí proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí, přičemž po rozhodnutí soudu může žalovaný celé vadné správní řízení zastavit. Navíc Okresní soud v Příbrami zavedl praxi, že jsou po sobě vydána dvě prakticky totožná usnesení (č.j. 12 Nc 1501/2018 – 272 a č.j. 13 Nc 1501/2019 – 427) nařizující předběžná opatření a lišící se pouze tím, že se má žalobkyně zdržet zásahů do vlastních pozemků, aniž by byl jejich povrch jakkoliv specifikován, a to přesto, že osoba zúčastněná na řízení má věcné břemeno zřízeno pouze k pozemkům a ne k jejich povrchu. Předběžná opatření jsou tak v téže věci vydávána přes sebe, což je v rozporu se zákonem. Dále žalobkyně v replice rozporovala účast osoby zúčastněné na řízení, stejně jako vztah její právní zástupkyně k tomuto řízení.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Konstatovala, že není sporu o tom, že žalobkyně je výlučným vlastníkem předmětných pozemků, sporné je však její tvrzení, že na předmětných pozemcích zřídilo v minulosti Ministerstvo obrany předmětnou stavbu neoprávněně. Dosavadními soudními rozhodnutími bylo postaveno najisto, že předmětná stavba je stavbou oprávněnou. Argumentace žalobkyně usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 26. 6. 2012, č.j. 21 E 5/2012 – 18 je zavádějící. Osoba zúčastněná na řízení o vedení řízení o odstranění předmětné stavby nevěděla, a tak v něm nemohla žádným způsobem chránit svá práva. Ministerstvo obrany ji na toto řízení neupozornilo a její zájmy nechránilo. Z tohoto důvodu nebyla skutečnost, že k předmětným pozemkům je zřízeno věcné břemeno provozování letiště, Nejvyššímu soudu v řízení o dovolání sdělena, ač v době, kdy bylo toto řízení vedeno, bylo řízení o zřízení věcného břemeno pravomocně skončeno a věcné břemeno bylo zapsáno do katastru nemovitostí. Tato informace pak nebyla ani součástí ústavní stížnosti. O řízení vedeném před Ústavním soudem se osoba zúčastněná na řízení dozvěděla až z podnětu A. B., která se stejně jako žalobkyně domáhala odstranění povrchu letištních pozemků. Osoba zúčastněná na řízení za naprosto zásadní označila závěry vyjádřené v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 216/15. Z jeho odůvodnění je patrné, že je třeba ochránit práva a právem chráněné zájmy osoby zúčastněné na řízení. Osoba

zúčastněná na řízení se obrátila na Ministerstvo obrany s výzvou k podání návrhu na zastavení exekuce, neboť jej sama podat nemohla. To návrh nakonec podalo a Okresní soud v Příbrami následně exekuci usnesením ze dne 28. 3. 2018, č.j. 21 E 5/2012 – 302 zastavil.

19. Z obavy z další pasivity Ministerstva obrany podala osoba zúčastněná na řízení k Okresnímu soudu v Příbrami žalobu na vyloučení nemovitosti z exekuce, které předcházela návrh na vydání předběžného opatření. Bylo jí totiž ze strany žalobkyně i přes závazný názor Ústavního soudu opakovaně vyhrožováno, že žalobkyně provede demolici části předmětné nemovitosti. Usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 28. 3. 2018, č.j. 11 Nc 1501/2018 – 339 byl uvedený návrh žalobkyně soudem zamítnut s tím, že Ministerstvo obrany již podalo návrh na zastavení exekuce. Současně soud osobu zúčastněnou na řízení poučil, že je potřeba, aby k ochraně svých práv iniciovala postup soudu směrem k rozhodnutí o odkladu realizace výkonu rozhodnutí do pravomocného skončení řízení o excindační žalobě. To osoba zúčastněná na řízení učinila a Okresní soud v Příbrami jejímu návrhu usnesením ze dne 15. 5. 2018, č.j. 21 E 5/2012 – 379 vyhověl a výkon rozhodnutí odložil do právní moci rozhodnutí ve věci sp. zn. 16 C 61/2018. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 28. 11. 2018, č.j. 17 Co 199/2018 – 494 předmětné usnesení potvrdil s tím, že se výkon rozhodnutí odkládá do skončení řízení ve věci vedené pod sp. zn. 21 E 5/2012. Žalobkyně podala do obou těchto rozhodnutí odvolání, což osoba zúčastněná na řízení považuje za obstrukci s cílem oddálit definitivní rozhodnutí, že exekuce nebude provedena. Ústavní soud totiž jednoznačně vyjádřil, že exekuci nelze provést a výkon rozhodnutí musí být v souladu s § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) zastaven, protože osoba zúčastněná na řízení má k předmětným pozemkům zřízeno věcné břemeno provozování letiště.
20. Žalobkyně však své výhrůžky odstraněním části předmětné nemovitosti realizovala dne 1. 6. 2018, kdy v brzkých ranních hodinách několik osob bez povolení osoby zúčastněné na řízení vstoupilo do prostoru letiště, umístilo zde svá vozidla, mezi nimi také bourací kladivo, které se následně na místě nacházelo několik dní, bránilo letovému provozu a bezprostředně jej ohrožovalo. Uvedená situace byla zdokumentována přivolanou hlídkou Policie České republiky a uvedené osoby byly ústním příkazem osoby zúčastněné na řízení z prostoru vykázány a byl jim vysloven zákaz vstupu a vjezdu všech vozidel. Na základě této výzvy uvedené osoby prostor opustily, avšak na místě bylo ponecháno bourací kladivo Caterpillar (dále jen „bourací kladivo“) a ocelová lžíce pro tento stroj. Dne 2. 6. 2018 byla správním orgánem I. stupně provedena na místě kontrola, při níž bylo zjištěno, že bourací kladivo se stále nachází na ploše letiště a u něj se nacházejí tři osoby. Ke shora uvedenému jednání došlo na pokyn žalobkyně. Osoba zúčastněná na řízení na základě uvedeného incidentu podala trestní oznámení a uvedla, že pokyn k demolici dala I. M., dcera žalobkyně, která se policejnímu orgánu prokázala plnou mocí udělenou jí ze strany žalobkyně. Osoba zúčastněná na řízení má však k předmětnému demolovanému pozemku zřízeno věcné břemeno, to na základě rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 5. 12. 2012, č.j. 13 C 37/2012 – 78 a rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2013, č.j. 17 Co 50/2013 – 178. Uvedené rozsudky nabyly právní moci dne 20. 9. 2013 a dovolání žalobkyně proti poslednímu z nich bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu č.j. 22 Cdo 3601/2013 – 254.

21. V této souvislosti poukázala osoba zúčastněná na řízení také na obdobné řízení vedené A. B., zejména na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, 20 Co 18/2016 – 367, který byl posléze potvrzen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2017, č.j. 22 Cdo 3244/2017 – 740. Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 6. 3. 2018, č.j. 5 C 169/2008 – 807 pak byla zamítnuta žaloba A. B. na odstranění stavby a uvedené rozhodnutí bylo následně potvrzeno všemi soudními instancemi.
22. Jednání žalobkyně dle osoby zúčastněné na řízení bezprostředně ohrozilo bezpečnost a plynulost letového provozu. Došlo k úmyslnému poškození předmětné stavby, škoda přesáhla 1 000 000 Kč a došlo k umístění překážky, kterou nebylo možno odstranit běžným způsobem, to vše za shora uvedeného procesního stavu. Následně nechala žalobkyně umístit na předmětnou nemovitost 2 m vysoké oplocení, čímž opět ohrozila bezpečnost letového provozu, které bylo poté osobou zúčastněnou na řízení odstraněno. Pan J. L. následně za dohledu Policie České republiky provedl přemístění bouracího kladiva mimo neveřejné plochy letiště. Z uvedeného je patrné, že ze strany správních orgánů se nejednalo o neoprávněné omezení práv žalobkyně, neboť ta je oprávněna se svým vlastnictvím disponovat pouze v rozsahu, který uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 3. 2016, č.j. 20 Co 18/2016 – 367. Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s názorem žalovaného, že se jednalo o specifické rozhodnutí, kdy hrozí nebezpečí z prodlení. Nelze přehlédnout, že k provedení demoličních prací došlo bez rozhodnutí správního orgánu I. stupně a za situace, kdy byl výkon rozhodnutí zastaven. Konstatovala také, že Krajský soud v Praze dne 21. 5. 2019 potvrdil usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 28. 3. 2018, č.j. 21 E 5/2012 – 302.
23. Stran námitky nedostatečné specifikace demoličních prací osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se jedná o formu arogance ze strany žalobkyně, neboť to byla ona, kdo dal k zahájení demolice pokyn. Správní orgán I. stupně byl veden snahou ochránit majetek a práva osoby zúčastněné na řízení a ostatních vlastníků letištních pozemků. Správně přitom z již provedených demoličních prací dovodil, že dotčeny mohou být i další letištní pozemky. Vzhledem k času provedení demolice reagoval okamžitým vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž jednoznačně vyjádřil, na kterých pozemcích nesmí být demoliční práce provedeny.
24. K námitce žalobkyně, že disponuje vykonatelným rozsudkem ukládajícím povinnost odstranit stavbu, osoba zúčastněná na řízení odkázala na již shora uvedené a konstatovala, že rozsudky soudů nebyly Ústavním soudem potvrzeny, ale byla toliko odmítnuta ústavní stížnost Ministerstva obrany. Ústavní soud však uvedl, že exekuce má být zastavena. Ze strany správního orgánu I. stupně se tedy nejednalo o pochybení, ale o respektování názoru Ústavního soudu. Podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2018, č.j. 20 Co 139/2018 – 937 jsou letištní pozemky zatíženy věcným břemenem a k odstranění jejich povrchu nelze přistoupit. Osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že napadené rozhodnutí je správné a zároveň bylo dostatečně odůvodněno. K vysvětlení významu letiště Příbram odkázala na událost ze dne 11. 5. 2019, kdy zde došlo k nouzovému přistání letadla.

VI. Replika žalobkyně k vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

25. Žalobkyně v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení setrvala na žalobních tvrzeních. Konstatovala, že jí bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Soudy popírají její právo na vlastnictví, které je jí upíráno v domnělém veřejném zájmu za účelem využívání jejího vlastnictví a dosahování zisků soukromých subjektů. Drancování majetku žalobkyně je vydáváno za veřejný zájem a i 30 let po změně režimu je možné, aby zákon a soudy poskytovaly ochranu zjevné nespravedlnosti. Soudní spory přitom trvají již 10 let. Postup žalovaného a osoby zúčastněné na řízení je podle žalobkyně v rozporu s dobrými mravy, neboť k realizaci předmětné stavby došlo v době, kdy ji vlastníci mohli jen těžko ovlivnit. Předchozí režim tak žalobkyni a jejího právního předchůdce na téměř 40 let připravil o užívací právo, aniž by měli možnost se bránit. Žalobkyně požadovala po osobě zúčastněné na řízení tržní nájemné, ta to však odmítla. Následně žalobkyně odkázala na pojem „dobré mravy“ a jeho definici v judikatuře Ústavního soudu a konstatovala, že na základě rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2011, sp. zn. 25 Co 501/2010 je jasné, že žalovaný a osoba zúčastněná na řízení postupují v rozporu s nimi. Tomu pak přisvědčuje správní orgán I. stupně, který hájí zájmy osoby zúčastněné na řízení. Žalovaný napadeným rozhodnutím posvětil prvostupňové rozhodnutí, které odporuje zásadě enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Dále žalobkyně v replice obecně poukázala na princip rovnosti zbraní a relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a konstatovala, že k dodržování uvedených principů v jejím případě nedochází, neboť jí nebyla dána příležitost se proti zásahům správních orgánů bránit.

VII. Ústní jednání před soudem

26. Při ústním jednání před soudem konaném dne 25.11.2021 setrvali jak účastníci řízení, tak i osoba zúčastněná na řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích. Soud při jednání provedl důkaz usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 15. 5. 2018, č.j. 21 E 5/2012 – 379 a k němu se vztahujícím usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, č.j. 17 Co 199/2018 – 494. Ostatní důkazní návrhy soud pro jejich nadbytečnost zamítnul. Právní zástupce žalobkyně vznesl při jednání nad rámec námitek uvedených v žalobě námitku zmatečnosti prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, kterou odůvodnil tím, že jimi byla uložena povinnost k zastavení bouracích prací žalobkyni, která však takovýto pokyn neudělila.

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
29. Podle § 128 odst. 1 stavebního zákona vlastník stavby je povinen ohlásit stavebnímu úřadu záměr odstranit stavbu, s výjimkou staveb uvedených v § 103, nejde-li o stavbu podle § 103 odst. 1 písm. e) bodů 4 až 8 nebo stavbu, v níž je obsažen azbest. Ohlášení obsahuje základní údaje o stavbě, předpokládaný termín započetí a ukončení prací, způsob odstranění stavby, identifikaci sousedních pozemků nezbytných k provedení bouracích prací, statistické ukazatele u budov obsahujících byty. Jde-li o stavby, které vyžadují stavební povolení nebo ohlášení podle § 104 odst. 1 písm. a) až e), připojí k ohlášení dokumentaci bouracích prací, závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů

ke způsobu odstranění vyžadovaná zvláštními právními předpisy, vyjádření dotčených vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury; doklad prokazující vlastnické právo ke stavbě připojí, nelze-li vlastnické právo ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem. Dokumentace bouracích prací, která obsahuje situaci odstraňované stavby, její stručný popis, organizaci bouracích prací, informaci o dodržení požadavků dotčených orgánů, se předkládá ve dvojím vyhotovení, a není-li obecní úřad v místě stavby stavebním úřadem, vyjma staveb v působnosti vojenských a jiných stavebních úřadů, předkládá se trojmo. Ohlášení záměru odstranit stavbu se podává u stavebního úřadu, který stavbu povolil; zanikl-li, podává se u stavebního úřadu, který by byl příslušný k povolení.

30. Podle § 130 odst. 1 stavebního zákona v povolení nebo nařízení odstranění stavby, terénních úprav anebo zařízení stanoví stavební úřad podmínky vyplývající z technických požadavků na stavby, podmínky pro archivování dokumentace, popřípadě požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby. Může též uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby.
31. Podle § 130 odst. 2 stavebního zákona jestliže o odstranění stavby rozhodl soud, požádá povinná osoba stavební úřad o stanovení podmínek pro odstranění stavby; rozhodnutí, kterým se podmínky stanoví, je prvním úkonem v řízení.
32. Podle § 134 odst. 4 stavebního zákona pokud je stavba prováděna nebo odstraňována bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, vyzve stavební úřad podle povahy věci stavebníka nebo vlastníka stavby k bezodkladnému zastavení prací a zahájí řízení podle § 129. Není-li výzvě vyhověno, stavební úřad vydá rozhodnutí, kterým nařídí zastavení prací na stavbě. Rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, odvolání proti němu nemá odkladný účinek.
33. Soud předně konstatuje, že jakožto soud rozhodující ve správním soudnictví se v tomto řízení nemůže zabývat otázkami, které náležejí do pravomoci soudů rozhodujících v občanskoprávním řízení. Předmětem přezkumu v tomto řízení je napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni nařízeno zastavení demoličních prací na těch jejích pozemcích, na nichž se nachází vzletová a přistávací dráha letiště Příbram.
34. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že není opodstatněná. Napadené rozhodnutí je dostatečně a zcela srozumitelně odůvodněno a žalovaný se v něm náležitě vypořádal se všemi zásadními odvolacími námitkami. Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným

rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci. Soud shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi zásadními odvolacími námitkami žalobkyně, a napadené rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné.

35. Z protokolu o kontrole ze dne 4. 6. 2018, č.j. 6653-18-701 soud zjistil, že správní orgán I. stupně, konkrétně jeho inspektoři Ing. H. a Ing. J. (dále jen „inspektoři“) za účasti přizvané osoby Ing. K. provedli kontrolu na Letišti Příbram. Z kontrolních zjištění uvedených v protokolu plyne, že na letecké stavbě – zpevněné letištní dráze RWY 24L/06R je bez koordinace s provozovatelem letiště (osobu zúčastněnou na řízení – pozn. soudu) umístěno bourací kladivo v pracovní poloze, jehož provozovatelem je společnost SUPREA s.r.o. Inspektoři bylo dále zjištěno, že došlo k „*vybourání kompletní asfaltové vrstvy zpevněné dráhy RWY 24L/06R na letištním pozemku parc. č. XE kú X.*“ Co se týče zjištěného rozsahu bouracích prací, inspektoři konstatovali v kontrolním protokolu následující: „*šířka pruhu cca. 5m, hloubka cca. 0,75m, délka cca. 50m. Bourací činnost provedena bez koordinace s provozovatelem letiště a bez stanovení podmínek odstranění stavby ze stran ÚCL. Výše uvedené je klasifikováno jako výšková překážka dle předpisu L14 hlava 4 a neshoda povrchu RWY dle hlavy 3 odst. 3.1.22. Zjištěný stav představuje vážné ohrožení letecko-provozní bezpečnosti letiště a významné omezení jeho provozu.*“
36. V posuzovaném případě je podle soudu nepochybné, že v době, kdy žalobkyně započala s odstraňováním stavby, nebylo ještě ze strany speciálního stavebního úřadu, v tomto případě ze strany správního orgánu I. stupně, vydáno rozhodnutí o povolení odstranění stavby, které je pro tuto činnost podmínkou *sine qua non*. Tato skutečnost ostatně není mezi stranami sporná, neboť sama žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí o povolení odstranění stavby dosud nebylo správním orgánem I. stupně vydáno, přičemž toto tvrzení bylo také obsahem jedné z jejích žalobních námitek. V rozhodnutí o povolení odstranění stavby přitom musí příslušný stavební úřad, kterým je v tomto případě správní orgán I. stupně, stanovit podmínky, které je při demoličních pracích nutno dodržet tak, aby nebyly ohroženy zákonem chráněné zájmy a práva třetích osob. Vydání takového rozhodnutí je naprosto nezbytnou podmínkou pro zahájení jakýchkoliv demoličních prací. Jinými slovy řečeno, s výjimkou zákonem stanovených případů, mezi něž demolice vzletové a přistávací dráhy letiště nespádá, nelze jakékoliv demoliční práce zahájit, aniž by před tím bylo vydáno rozhodnutí příslušného stavebního úřadu takovéto práce povolující a současně stanovující způsob jejich provedení, případně další opatření. Institutem, který slouží k zajištění zájmu na dodržování zákona v případech, kdy je bez předmětného povolení přistoupeno k zahájení odstraňování stavby, je právě institut upravený v § 134 odst. 4 stavebního zákona, který dává stavebnímu úřadu oprávnění svým rozhodnutím nařídit zastavení demoličních prací, či obecně zastavení prací na stavbě.
37. Nesplnění podmínky existence rozhodnutí o povolení odstranění stavby nelze v žádném případě překlénout odkazem na vlastnické právo žalobkyně, ani samotnou skutečností, že civilním soudem byl v minulosti nařízen výkon rozhodnutí, kterým soud žalobkyni povolil, aby dala na náklady České republiky provést odstranění předmětné stavby. I v případě nařízení výkonu rozhodnutí ze strany soudu je totiž zákonem, konkrétně ustanovením § 130 odst. 2 stavebního zákona, zakotvena povinnost povinné osoby požádat stavební úřad o stanovení podmínek pro odstranění stavby; takový úkon je potom prvním

úkonem stavebního řízení. V posuzovaném případě je však zřejmé (a žalobkyně to ostatně sama potvrzuje), že v době zahájení demolice nebylo správním orgánem I. stupně rozhodnutí o povolení odstranění stavby vydáno. Zákonem stanovená podmínka pro vydání prvostupňového rozhodnutí, která spočívá v odstraňování stavby bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem (§ 134 odst. 4 stavebního zákona), tak byla naplněna.

38. Jistě lze přisvědčit názoru žalobkyně, že právo odstranit stavbu, v tomto případě vzletovou a přistávací dráhu, která pokrývá její pozemek, je součástí jejího vlastnického práva. Žalobkyně však musí respektovat skutečnost, že na jejím pozemku bylo ve prospěch osoby zúčastněné na řízení rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 5. 12. 2012, č.j. 13 C 37/2012 – 78, který nabyl právní moci 20. 5. 2013, zřízeno věcné břemeno ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, a současně musí mít na také paměti, že vlastnictví současně vlastníka zavazuje (čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Žalobkyně tedy musí respektovat věcná práva jiných osob, v tomto případě věcné břemeno zřízené ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, a stavbu by navíc mohla odstranit toliko na základě povolení či souhlasu stavebního úřadu vydaného ve smyslu § 128 a násl. stavebního zákona, který stanoví podmínky odstranění stavby, aby takovým postupem nebyly zasaženy zákonem chráněné zájmy a současně nedošlo k újmě na právech třetích osob. Počináním žalobkyně spočívajícím v započetí demoličních prací bez potřebného povolení však k takovéto újmě již došlo, a správní orgán I. stupně nemohl vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu konat jinak, než vydat prvostupňové rozhodnutí
39. Do jisté míry se lze ztotožnit s názorem žalobkyně, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí mimo rámec předmětu řízení uvedl úvahu o možných trestněprávních či správně-právních (přestupkových) aspektech či konsekvencích shora uvedeného jednání žalobkyně. Není však pravdou, že by snad žalovaný uvedené vyjádření správního orgánu I. stupně jakkoliv aproboval, ba je tomu právě naopak. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně uvedl, že *„(j)e pravdou, že nedošlo k zahájení přestupkového ani trestního řízení, tudíž konstatováním, že zahájením demoličních prací došlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu obecného ohrožení a přestupku ve smyslu ustanovení § 178 odst. 1 písm. m) stavebního zákona je právně irrelevantní a ani by nemělo být součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tím, že ÚCL konstatoval výše uvedenou skutečnost, došlo k překročení jeho pravomoci.“* Jinými slovy, žalovaný v napadeném rozhodnutí dané námitce žalobkyně sice přitakal, neshledal však, že by toto pochybení způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud náhled žalovaného na uvedené tvrzení správního orgánu I. stupně sdílí a také se domnívá, že takovéto tvrzení nemělo být v prvostupňovém rozhodnutí obsaženo. Vzhledem k povaze prvostupňového rozhodnutí a skutečnosti, že zmíněné konstatování správního orgánu I. stupně nijak nesouvisí s nosnými důvody rozhodnutí, se však nejednalo o takovou vadu prvostupňového rozhodnutí, která by byla způsobilá vyvolat jeho nezákonnost. Ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí tak soud shledal uvedenou námitku nedůvodnou.
40. K námitce nezákonného přerušení řízení o povolení odstranění stavby soud konstatuje, že posouzením toho, zda bylo či nebylo řízení o odstranění stavby přerušeno v souladu se zákonem, se soud v tomto řízení zabývat nemůže, neboť to není jeho předmětem. Žalobkyně podanou žalobou brojila proti napadenému rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o nařízení zastavení demoličních prací, a tím byl také vymezen rozsah soudního přezkumu. Námitky proti procesnímu postupu správního

orgánu v jiném řízení soud nemůže v tomto řízení posuzovat. Má-li žalobkyně k postupu správních orgánů v namítaném řízení výhrady, právní řád ji umožňuje se proti případným nezákonnostem bránit řadou institutů, případně také žalobou ve správním soudnictví. Otázkou zákonnosti přerušení řízení se tedy soud v řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí zabývat nemůže.

41. Na okraj soud považuje za nutné korigovat tvrzení žalobkyně, že „*chce odstranit stavbu dle pravomocného a vykonatelného rozsudku, kdy ÚCL svým nezákonným postupem postupuje v rozporu se zákonem a právním řádem jako celkem, když brání ve výkonu pravomocného a vykonatelného rozsudku proti vůli oprávněné i povinné.*“ Z usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 15. 5. 2018, č.j. 21 E 5/2012 – 379 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, č.j. 17 Co 199/2018 - 494 plyne, že výkon rozhodnutí nařízený usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 26. 6. 2012, č.j. 21 E 5/2012 – 18 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, č.j. 23 Co 500/2012 – 18 byl odložen do právní moci rozhodnutí o zastavení exekuce.
42. Ze shora uvedeného je patrné, že žalobkyně nesouhlasí s tím, že v minulosti byla na jejích pozemcích (a pozemcích jejích předků) zřízena vzletová a přistávací dráha letiště a následně také věcné břemeno ve prospěch Letiště Příbram. Žalobkyně zřejmě není spokojena ani s výší úplaty, která byla soudním rozhodnutím za zřízení předmětného věcného břemena stanovena. Tyto problémy však není možné řešit demolicí staveb bez ohledu na zákonnou úpravu, neboť, jak bylo již shora soudem konstatováno, vlastnické právo v sobě zahrnuje nejen oprávnění, která z něj plynou, ale zároveň vlastníka zavazuje k plnění z něj plynoucích povinností.
43. Pokud žalobkyně vznesla prostřednictvím svého právního zástupce až při jednání před soudem námitku zmatečnosti prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, kterou odůvodnila tím, že ona sama žádný pokyn k bourání nedala, musí soud konstatovat, že tuto námitku uplatnila žalobkyně opožděně, tj. až po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty k rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.), a proto k ní soud nemohl přihlížet.
44. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem tohoto rozsudku zamítl.
45. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
46. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto třetím výrokem tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. listopadu 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu